

Chương 703: Hoàng Tộc (3) - Rune

(Số từ: 5250)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

10:40 AM 07/02/2024

Tối hôm đó.

Tại Cung điện Trung tâm Tetra.

Hoàng đế, người gần đây hoạt động ngoài trời nhiều hơn, đã trở về sau chuyến kiểm tra lục địa kéo dài quá lâu.

Để lại hầu hết công việc quốc gia cho Hoàng hậu Charlotte, anh đã đi lang thang bên ngoài.

Trên đường trở về, Hoàng đế gọi tất cả các con đi ăn tối.

Đó là một bữa ăn đơn giản với ba đứa con của anh, không có mẹ của chúng.

Một sự im lặng trang nghiêm bao trùm khắp phòng ăn.

Hoàng tử Rune đương nhiên im lặng, còn Amelia và Priscilla chỉ trao đổi ánh mắt vì họ đã nghe thấy điều gì đó vào sáng sớm hôm đó.

Hoàng đế cắt mấy miếng bít tết bỏ vào miệng, lặng lẽ quan sát bầu không khí im lặng.

“Những đứa con yêu quý của ta...”

“Xét theo bầu không khí đáng ngại ở đây ngày hôm nay.”

“Một lần nữa, có vẻ như các con đã cãi nhau khá nhiều đấy.”

"Amelia, lại là con à?"

“...Hừm.”

Amelia mím môi trước cái nhìn đó.

Hoàng đế liếc nhìn mái tóc của Priscilla.

"Priscilla, con lại bị đánh khá nặng nữa nhỉ.”

“Không, không nhiều lắm...”

Vì lý do nào đó, khi Priscilla ngập ngừng nói, Hoàng đế mở to mắt bối rối.

“Không phải đến lượt con nói rằng tóc của con gần như bị rách rồi sao...?”

“Không, nó không tệ đến thế...”

Không hiểu sao hôm nay Priscilla có vẻ ngoan ngoãn hơn thường ngày. Nhìn cô, không chỉ Hoàng đế bối rối mà cả Amelia cũng bối rối nhìn Priscilla.

Cô ấy thường không như thế này.

Ngày thường nàng sẽ lập tức chạy đến bên cạnh Hoàng đế, khóc lóc than phiền.

Cô thường xuyên phóng đại rằng ngay cả khi ngón chân bị giẫm lên, cô ấy vẫn hành động như thể một con lợn rừng đã làm gãy chân mình.

Nhưng hôm nay cô lại im lặng lạ thường.

Hoàng đế quan sát Rune, người đang lặng lẽ thưởng thức bữa ăn của mình với nĩa và dao.

Con trai út, là người duy nhất trong số những đứa trẻ không gây rắc rối.

Tuy nhiên, tương lai của anh là một mối lo ngại lớn.

Vì những người không gặp rắc rối thường gây ra những vấn đề nghiêm trọng sau này, nên Hoàng đế lo lắng về đứa con trai trầm tính và hiền lành của mình hơn là hai cô con gái vốn đã bộc lộ khuynh hướng ồn ào.

Xu hướng ồn ào có thể được sửa chữa theo thời gian, nhưng một hành vi trộm cắp học muộn có thể đáng sợ.

Có vẻ như cuối cùng anh ta sẽ gây ra rắc rối đáng kể.

Nói cách khác, một cậu út quá xinh đẹp.

"...?"

Trước ánh mắt mãnh liệt của cha mình, Hoàng tử nghiêng đầu nhìn Hoàng đế.

Cảm xúc của Hoàng đế là sự pha trộn giữa tình yêu, sự tôn thờ và sự thôi thúc phát điên theo nhiều cách khác nhau.

“Haizz...”

Không biết phải lo lắng điều gì mà cảm thấy vô cùng lo lắng, Hoàng đế thở dài thườn thượt.

Hoàng tử tiếp tục dùng bữa đồng thời cắt từng miếng thịt nhỏ cho mèo ăn.

Tuy nhiên, đó là chuyện sau này. Hoàng đế nhìn hai cô con gái của mình.

"Dù sao đi nữa, các con gái yêu quý của ta, ta gọi cho các con vì ta có một yêu cầu mà ta hy vọng các con sẽ lắng nghe."

"...Một yêu cầu?"

"...Nó là gì ạ?"

"Ta biết hai người các con rò rỉ bí mật như một cái sàng. Các con là con gái của ai thế? Tất nhiên là có, và điều đó chẳng còn cách nào khác. Chắc chắn các con giống ta. Ta biết rằng ngay cả khi ta để các con yên, cả hai con cũng vậy. Những bí mật bị rò rỉ riêng lẻ, nhưng khi ở bên nhau, nó không chỉ bị rò rỉ mà còn tan vỡ hoàn toàn."

Amelia, vì sự chia ly sinh tử mà cô đã trải qua thời thơ ấu.

Priscilla, vì Amelia.

Tính cách của cả hai đã trở nên méo mó nghiêm trọng.

"Việc các Công chúa đánh nhau, túm tóc nhau là điều dễ hiểu."

"Suy cho cùng, trẻ con lớn lên bằng việc chiến đấu."

"Việc này có vẻ hơi quá đáng, nhưng... Dù sao thì, ta nói là không sao cả."

"Nếu ở trong Cung điện, chúng ta có thể quản lý miệng của mình. Bây giờ mọi người dường như đã chấp nhận điều đó."

"Nhưng..."

“Làm ơn đó...”

“Có nhất thiết phải chiến đấu trong Temple không thế...?”

“Không phải là ta yêu cầu con nắm tay và giả vờ hòa thuận đâu.”

“Các con không thể cứ phớt lờ nhau như xem bò và gà được sao...?”

"Chuyện gì xảy ra với những câu chuyện liên tục về việc hai con đánh nhau trong Temple, vượt qua ranh giới của những năm học khác nhau? Làm thế nào mà các con lại tiếp tục gặp nhau?"

"Tin đồn đang lan truyền khắp Đế quốc rằng hai con nắm tóc nhau, có quan hệ xấu đến mức đánh nhau."

"Có tin đồn rằng Đại Công chúa Amelia là một nàng điên chuyên đánh đập em gái mình như một con chuột."

"Và Đế nhị Công chúa Priscilla bị đồn là có miệng lưỡi sắc bén khi nói chuyện với chị gái mình."

“Bây giờ, nó thậm chí còn lan rộng khắp lục địa...!”

“Có ỏn không khi mỗi lần gặp ai đó ta lại nghe tin đồn về việc con của mình gặp rắc rối thế nào?”

"Mọi người đều nói vậy...!"

"Người cha khôn nạn này xấu hổ đến khó chịu nổi!"

"Vớ tư cách vừa là cha của con vừa là Hoàng đế, ta cầu xin các con!"

"Hỡi các Công chúa quý giá và cao quý của ta, các con gái của ta, ta cầu xin các con!"

"Xin... đừng đánh nhau ở bên ngoài!"

"Nếu con phải chiến đấu, hãy làm điều đó bên trong!"

Hoàng đế run lên vì tức giận. Hai Công chúa vẫn im lặng và ngậm chặt miệng trước lời nói của anh.

Trên thực tế, bất cứ ai cũng có thể thấy rằng nếu họ vô tình chạm mặt nhau ở Temple, cuộc tranh cãi của họ sẽ leo thang thành những trận đánh nhau kịch liệt.

"Hơn nữa, Amelia, không chỉ có hai con. Con còn đi đánh những đứa trẻ khác phải không...?"

“...Con đoán là họ xứng đáng bị như vậy.”

"Rốt cuộc thì con đã đánh họ...! Và Priscilla, con cứ ép các bạn cùng lớp uống những loại thuốc lạ phải không?"

“...Nó tốt cho cơ thể.”

"Sao con có thể chắc chắn như vậy! Con không thể đưa cho họ thứ đó...! Điều đó là bất hợp pháp!"

"Cha, ngày xưa cha thường bảo bạn bè của mình tạo ra những thứ như vậy mà không gặp vấn đề gì."

"Chuyện đó... chuyện đó khác..."

Hoàng đế nhìn những đứa con gái gây rắc rối của mình với vẻ mặt kiệt sức.

Có quá nhiều tội lỗi được phạm phải đến nỗi anh không thể thuyết phục được họ ngay cả khi anh đúng.

“...Dù sao thì, ta cũng không yêu cầu gì khác, chỉ cư xử trong Cung thôi. Đừng quảng cáo rằng Hoàng tộc đang hỗn loạn vì đánh nhau trong Temple. Yêu cầu đó có quá khó không?”

Hoàng đế biết rằng nói ra cũng chẳng ích gì; lời nói của anh rơi vào tai người điếc.

Đây không phải là lần đầu tiên anh nói những điều như vậy.

Priscilla mím môi.

“...Một người cha, người thậm chí còn không phải là mẹ của bọn con, có quyền gì mà nói những điều như vậy?”

"...!"

Amelia cũng bật ra một tiếng cười trống rỗng, như thể cô ấy không thể tin được.

"Cha, cha từng đánh người khi ở Temple phải không? Và cha nói điều đó thậm chí còn không thể so sánh được với những gì con làm."

"...!"

Ngoại lệ hoàn hảo duy nhất là Đại Hoàng tử.

Hoàng đế cũng không phải là ngoại lệ.

Không, trên thực tế, nó còn tệ hơn nữa.

"Ta đã làm vậy, nhưng...! Lúc đó cha con có lý do để làm vậy...!"

“Con cũng có lý do để đánh họ. Tại sao cha nghĩ con không có?”

“Cái đó, cái đó...”

“Con cũng đảm bảo rằng những thứ con đưa cho họ là vô hại, cha biết đấy?”

"..."

Các cô con gái nhận thức được việc mắng mỏ là vô căn cứ và tỏ ra không hiểu rõ sự việc.

"Vậy tại sao lúc ở Temple cha lại đánh họ? Con nghe nói những người bị cha đánh năm đó giờ đều đã thành công ở nhiều nơi."

"Đúng rồi, con rất tò mò. Cha đã đánh họ đến mức nào để trở thành huyền thoại trong Temple thế? Cha còn chưa tốt nghiệp. Con còn nghe nói cha còn đánh cả tiền bối nữa."

Khi nhắc đến Hoàng đế, hai chị em không hợp nhau đã đoàn kết lại để thể hiện tình bạn thân thiết hiếm có.

“Vâng, mẹ đã kể cho con nghe. Mẹ còn nói cha còn cố đánh mẹ khi ở Temple. Con đã nghe hết rồi."

Khi nghe điều này, không chỉ Hoàng đế mà cả khuôn mặt của Amelia đều tái nhợt.

"Cái gì? Cha đã cố gắng đánh mù phù thủy... Ý con là, Archmage sao?"

"Ừm, thật đấy. Chị có thể hỏi mẹ sau. Cha đã cố tát vào má của mẹ."

Amelia sốc đến mức há to miệng.

"Sao cha có thể... cố đánh một người tốt bụng như vậy...?"

"Ta không đánh em ấy! Tôi không hề nhé!"

"Vậy là cha thừa nhận rằng cha đã cố đánh cô ấy...?"

"À này, Amelia... có một tình huống... đó là thời kỳ hỗn loạn... ở độ tuổi đó..."

"Có vẻ đúng nhỉ. Sao cha có thể... thế thì thật quá đáng... không, tại sao cha lại cưới cô ấy chứ...?"

Đôi mắt của Amelia không tập trung, và cô lẩm bẩm một mình.

Trên thực tế, đó không phải là lời nói dối.

Anh thậm chí còn dọa sẽ tát vào má cô nếu cô nói sai điều gì đó.

"Này các con... đó không phải loại câu chuyện mà ta muốn kể..."

"Cha cứ lo việc của mình đi, cha đang cố nói cái gì vậy?"

"...Nhưng."

Hoàng đế cố gắng khuyên răn họ nhưng cuối cùng lại bị các con gái của mình đánh đập bằng lời nói.

Hoàng đế thực ra không thể coi thường, nhưng anh có thể làm gì?

Hoàng đế Reinhardt không được đối xử như một người cha đúng mực.

-Nyah nyah

Con mèo trắng đang ăn thịt mà Rune cắt cho nó.

Cái đuôi đung đưa nhẹ nhàng của nó dường như đang tìm kiếm điều gì đó rất thú vị.

Hoàng đế cố gắng mắng mỏ các con gái của mình mà không biết chủ đề và bị đẩy ra ngoài.

Nó đã xảy ra mọi lúc.

Nhưng anh không thể bỏ qua hành vi sai trái của con gái mình nên anh liên tục nhắc đến nó, chỉ để nhận được kết cục và không nói gì hơn ngoài việc bận tâm đến việc riêng của mình.

Trên đường trở về sau khi dùng bữa xong.

Ba người con của Hoàng đế đang đi trên chiếc xe điện thần kỳ hướng tới Cung điện Mùa xuân.

Như mọi khi, Priscilla để Hoàng tử Rune ngồi trên đùi cô, ôm chặt lấy anh, và Rune cũng ôm con mèo như vậy.

Amelia đang ngồi ở phía đối diện, nhìn ra cửa sổ.

Mặc dù mỗi lần gặp nhau họ đều cãi nhau và cuối cùng phải đánh nhau, nhưng hôm nay cả hai đều không có suy nghĩ như vậy.

Sau khi nghe về những trải nghiệm thời thơ ấu của Amelia, Priscilla nhận ra rằng có nguyên nhân dẫn đến hành vi sai trái trước đây của cô, mặc dù cô không thể hiểu hết về Amelia.

Amelia cũng cảm thấy như vậy. Cô biết rằng những gì cô đã làm cho đến nay chỉ khiến tình hình trở nên tồi tệ hơn.

Mẹ cô đã đưa ra yêu cầu như vậy và cô biết rằng việc khiến tình hình trở nên tồi tệ hơn sẽ không làm ai hài lòng.

Cuối cùng, Amelia biết mình đã sai.

Vì vậy Amelia quyết định làm một việc mà cô chưa từng làm trước đây trong đời.

“Này.”

“...Gì thế?”

“Em không rên rỉ nhiều như tôi tưởng khi em bị thương.”

“...Nó không đau đến thế đâu, chị biết không? Chị nghĩ tôi luôn làm âm lên à?”

Amelia kìm lại câu trả lời cố gắng thốt ra một cách tự nhiên, đồng ý với chị gái mình.

“Gì... chà, cảm ơn.”

"...?"

Đôi mắt Priscilla mở to trước lời nói của Amelia.

Cô chưa bao giờ tưởng tượng được sẽ nghe được những lời như vậy từ miệng Amelia.

“Chị vừa nói gì vậy?”

“Em có thực sự muốn tôi nhắc lại nó không?”

Amelia ngoảnh mặt đi.

Priscilla có thể chắc chắn rằng mình không nghe nhầm khi thấy khuôn mặt hơi đỏ bừng của Amelia.

Tuy nhiên, gánh nặng tình cảm lâu năm của họ đã dẫn đến những hiểu lầm trong tình huống này.

Có phải cô ấy đã dùng loại thuốc nào đó không?

Người ta không khỏi thắc mắc tại sao Amelia lại đột nhiên hành động như vậy.

“...Chị đang nghĩ gì vậy?”

"Tôi không nghĩ về bất cứ điều gì."

Giữa sự im lặng khó xử, chiếc xe điện từ từ di chuyển.

Priscilla từ bỏ việc cố gắng hiểu.

Amelia vừa thất thường vừa điên rồ, nên Priscilla chỉ đơn giản cho rằng hôm nay Amelia cảm thấy muốn hành động như vậy.

Nếu cô tiếp tục cư xử như thế này thì việc hòa hợp sẽ không còn khó khăn nữa.

Đắm chìm trong suy nghĩ, Priscilla nhìn Rune, người đang nép mình trong vòng tay cô.

Mặc dù Amelia đang cố gắng tránh nhìn Rune bằng cách nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng cô không thể không liếc nhìn sang, vì đây là lần đầu tiên cô nói một điều như vậy.

Và tất nhiên, cô đã nhìn thấy nó.

Biểu cảm của Priscilla khi cô nhếch mép cười nhìn Rune.

Rõ ràng là cô ấy đang chìm đắm trong một số suy nghĩ đòi trụy.

Phải thừa nhận rằng Rune rất dễ thương và xinh đẹp, thậm chí trái tim của Amelia cũng rung động khi nhìn thấy Rune ăn mặc như vậy.

Nhưng khi nhắc đến Priscilla, chắc chắn cô ấy bị điên.

Rune rất trầm lặng và rụt rè; rõ ràng là anh ấy không thích cách cư xử của Priscilla.

“Này.”

"...Gì nữa?"

"Mọi thứ về em đều ổn, nhưng em có thể ngừng mặc cho nó những bộ quần áo kỳ lạ đó được không?"

Trước lời nói của Amelia, lông mày của Priscilla nhíu lại.

“Chị bị sao vậy? Trước đây chị không quan tâm, vậy tại sao bây giờ lại giả vờ quan tâm chứ?”

“Không, rõ ràng là thằng bé không thích điều đó.”

Amelia thấy Rune rất đáng yêu, nhưng khi cô cố gắng tăng cường tình cảm với Priscilla thì tình cảm đó lại giảm đi mỗi khi cô thấy cô ấy làm những trò hề như vậy.

"Làm sao chị biết được?"

Như muốn nói, “Đừng can thiệp,” Priscilla kéo Rune lại gần mình.

Làm sao cô biết được? Chỉ cần nhìn thôi là đã rõ.

"Này nhóc."

"..."

"Nếu em không thích thì cứ nói đi. Sự im lặng của em khiến em ấy nghĩ rằng em thích thú đấy."

"Cái gì! Tại sao đột nhiên chị lại nói chuyện với Rune thay vì tôi? Đừng nói chuyện với em ấy!"

Phót lờ Priscilla ngày càng giận dữ, Amelia nhìn Rune và hỏi.

Amelia có một phần trách nhiệm trong tình huống này.

Priscilla buộc Rune phải làm những hành động lố bịch như vậy vì anh luôn tỏ ra nhu mì và phục tùng.

"Nhóc ạ, không thích thì nói. Còn thích thì cũng nói. Em thấy thế nào?"

Priscilla nuốt khan.

Rune chưa bao giờ công khai nói rằng anh không thích nó, mặc dù rõ ràng là anh không thích nó.

Được Amelia khuyến khích, Rune ngập ngừng nói.

"...Em không thích nó."

"Thấy không? Thằng bé không thích nó."

"..."

Trước câu trả lời nho nhỏ của Rune, Priscilla không khỏi cắn môi.

Tuy nhiên, câu trả lời của Rune không phải là kết thúc.

"Nhưng... nếu chị thích nó... thì em cũng thích nó."

"...Cái gì?"

Amelia không khỏi ngạc nhiên trước câu trả lời của Rune.

Priscilla cũng không thể.

Anh ấy không thích nó.

Dù rõ ràng không thích điều đó nhưng sợ dĩ anh giữ im lặng không phải vì anh là người ít lời hay ít biểu lộ cảm xúc.

Anh ấy cư xử tốt chỉ vì chị gái anh ấy thích điều đó.

Không, nếu chị gái anh thích thì anh cũng thích.

Amelia và Priscilla không khỏi sửng sốt trước phản ứng bất ngờ này.

Thật là một đứa trẻ sâu sắc và đáng yêu.

Mặt Amelia đỏ bừng, đôi môi run run ngọt ngào.

Cô muốn ôm anh ngay lập tức, như thể cô không thể chịu nổi.

Mặt khác, Priscilla lại trở nên đặc thẳng.

"Thấy chưa? Không sao đâu! Thật tốt khi em ấy thích nó! Chị hiểu mà, phải không?"

“Em điên à... Ngay cả sau khi nghe câu trả lời đó, em vẫn định làm điều vô nghĩa đó trong tương lai sao?”

Em không thích nó, nhưng không sao vì chị em thích nó.

Chẳng phải điều đó đã đủ để khiến cô ấy dừng lại sao?

Vẻ mặt của Amelia không khỏi nhăn nhó trước câu trả lời của Priscilla, ngụ ý rằng cô sẽ tiếp tục vì anh thích điều đó.

Con người thật là kinh tởm.

Đúng như dự đoán, cô đã không sai.

Không thể không nghĩ rằng Đệ nhị Công chúa Priscilla là một kẻ hèn hạ.

"Cái gì? Tôi sẽ không làm nữa. Thế là đủ rồi phải không? Việc chị giả vờ biết mà không biết thật buồn cười."

Đương nhiên, Priscilla cũng bị lời nói của Rune cảm động, cũng không có ý định ép buộc anh sau này.

Trên thực tế, Priscilla không chỉ hành hạ Rune khi cô ở bên anh.

Điều khá quan trọng là cô luôn ở bên Rune, người mà danh tiếng chắc chắn sẽ rất tệ vì anh là một đứa con hoang.

Cô dạy anh về cuộc sống trong Cung điện và luôn chơi đùa với anh.

Sau Hoàng hậu Harriet, chính Priscilla là người đã giúp Rune thích nghi tốt với Cung điện.

Vì vậy, thật vô lý khi Amelia hành động như vậy vào lúc này.

Khi Rune thấy Cung điện xa lạ và đáng sợ, cô đã không làm gì cả.

Điều này thật quá đáng.

Thái độ của Amelia, giả vờ quan tâm đến Rune sau khi chưa bao giờ tỏ ra quan tâm trước đây, thật khiến cô tức giận.

Con người thật sự kinh tởm.

Đúng như dự đoán, cô đã không sai.

Bất kể hoàn cảnh ra sao, Đại Công chúa Amelia vẫn luôn như vậy.

"Ngay từ đầu, Rune đã không có hứng thú với chị. Bây giờ chị giả vờ quan tâm cũng đã muộn rồi."

"Em nói gì...?"

"Liệu tôi nói có sai?"

Ý định thân thiện của cả hai chắc chắn sẽ tan vỡ chỉ sau vài lời nói.

"Rune, em nghĩ thật buồn cười phải không? Chị ấy nghĩ mình đang làm gì vậy, giả vờ là chị gái à? Hmph."

Khi Priscilla hỏi một câu hỏi dường như đang tìm kiếm câu trả lời, Rune do dự và mở miệng.

"Em... thích... chị cả..."

Chỉ trong một câu đó.

Đôi mắt của Priscilla mất tập trung.

"Em nói gì...?"

“Cho đến nay chị ấy đã làm gì cho em chứ?”

Đương nhiên, Amelia chỉ bày tỏ tình cảm của mình với Rune khi họ ở một mình nên Priscilla không cách nào biết được.

Amelia bật cười trước phản ứng của Priscilla.

Vẻ ngoài bôi rối của cô ấy thật thú vị.

Rất thú vị.

"Ở đâu mà em có niềm tin rằng em ấy chỉ thích mình em nhỉ? Hả? Dựa trên cơ sở nào? Em dày vò em ấy bằng cách bắt em ấy mặc những bộ váy kỳ lạ. Em ấy chỉ là tốt bụng và kiên nhẫn thôi, nhưng thực tế thì có lẽ em ấy không thích em nhiều đến thế."

“Điều đó có đúng không, Rune...?”

Priscilla nhìn Rune với khuôn mặt tái nhợt.

"Có phải... thực sự... là em không thích chị không? Em thích... chị ấy hơn à?"

Anh chỉ tốt bụng và kiên nhẫn cho đến bây giờ.

Có phải anh đã chán ngấy từ lâu rồi không?

"Cả hai... em thích... cả hai..."

Khi nghe những lời của Rune, Priscilla cảm thấy như trái tim tan vỡ của mình đã được gắn lại.

Nhưng cô vẫn tức giận.

Anh cũng thích người đó.

Amelia mỉm cười thích thú trước lời nói của anh.

Sau đó cô đứng dậy khỏi chỗ ngồi và đến gần Rune, ngồi xuống trước mặt anh.

Có vẻ như một câu hỏi độc ác đã xuất hiện trong đầu cô.

Khóe miệng Amelia cong lên đầy ác ý.

"Nói cho chị biết đi, cậu bé."

"...Hừm?"

"Em thích chị hay em ấy hơn?"

"Đó là dạng câu hỏi gì đấy!"

Đó là một câu hỏi buồn cười.

Chắc chắn việc anh sẽ chọn cô là điều hiển nhiên.

Cô đã chăm sóc anh rất nhiều.

Nhưng việc cô ép Rune làm điều anh không thích vẫn không thay đổi.

Đó là lý do tại sao Amelia nghĩ đây là một canh bạc đáng thử.

Nếu Rune thích cô, người chẳng làm gì cả, linh hồn của Priscilla sẽ tan thành cát bụi và biến mất.

Điều đó sẽ thỏa mãn biết bao.

"Tất nhiên là tôi rồi!"

"Chà, tôi không biết cậu bé sẽ trả lời thế nào."

Amelia không bận tâm nếu Priscilla được chọn, miễn là anh thành thật.

Suy cho cùng, cô cảm thấy vui vì Rune đã nói với cô rằng anh cũng thích cô, mặc dù cô chỉ thỉnh thoảng mới ôm anh. Nó khiến cô muốn ôm anh đến mức không thể chịu nổi.

Đôi mắt xanh sâu thẳm của Amelia nhìn chăm chú vào Rune.

"Nhanh lên, đó là ai?"

"..."

Amelia cười nham hiểm khi nhìn Rune, trong khi Priscilla nhìn Rune với ánh mắt tuyệt vọng, hy vọng anh sẽ chọn cô.

Cuối cùng, như mọi khi với những câu hỏi như vậy.

"...Hức."

"!"

"Ru-Rune...?"

Hoàng tử trẻ không thể chịu đựng được hoàn cảnh và bật khóc.

"Hức...khụt khịt..."

Khi đứa em út rơi nước mắt, hai chị em lại bối rối vì những lý do khác nhau.

Priscilla nhú mào.

"Này! Câu hỏi ngu ngốc của chị đã làm Rune khóc!"

"Aa, không. Tôi, tôi không..."

Amelia không biết phải làm gì vì cô không ngờ đứa trẻ sẽ khóc.

Trong khi Priscilla và Amelia không biết làm cách nào để an ủi đứa em út đang thôn thức.

Anh lẩm bẩm qua giọng nói đầy nước mắt.

“Em thích cả hai chị em của mình...hức...tại sao hai người không thể hòa hợp được với nhau?”

"...Hử?”

"..."

“Cả hai có cần phải chiến đấu không...?”

Khi nghe những lời chân thành của anh, Amelia và Priscilla ngo ngác nhìn nhau.

Họ đang làm gì trước mặt một đứa trẻ?

Đó là một cậu em trai đang cầu xin các chị em của mình ngừng đánh nhau.

Thậm chí còn đi xa đến mức khiến anh khóc khi được hỏi xem anh thích ai hơn.

Điều này có thực sự đúng không?

Đây có phải là điều một người nên làm?

Cả Amelia và Priscilla đều tự nghĩ.

Họ không biết về người kia.

Nhưng hiện tại, có vẻ như cả hai đều không phải là con người.

Cả hai đều có cùng suy nghĩ.

“Aa, bọn chị sẽ không đánh nhau. Cả hai sẽ không...vâng.”

Priscilla vội vàng nói và trừng mắt nhìn Amelia.

"Uh, ừm...cậu bé. Bọn chị sẽ không đánh nhau. Cả hai nên hòa thuận với nhau."

“VẬY nắm tay đi...”

Trước lời nói của Rune, cả hai ngay lập tức nắm lấy tay nhau.

Nắm tay nhau một cách lúng túng, họ lắc mạnh như thể đang cho thấy Rune.

"Chúng ta, chúng ta sẽ hòa hợp với nhau từ giờ trở đi, phải không? Đ-Đủ rồi phải không?"

“V-Vâng! Tất nhiên rồi! Chúng ta sẽ cố gắng! Ừm! Rune, chị xin lỗi.”

Khi hai người họ lúng túng nắm tay nhau và gượng cười, Rune lấy tay áo lau khóe mắt.

Sau đó, anh mỉm cười rạng rỡ như chưa từng khóc.

“Chúng ta nên tiếp tục thân thiết như thế này phải không?”

Nhìn thấy nụ cười của anh, hai chị em trầm nghĩ.

Bất cứ điều gì khác có thể không chắc chắn,

nếu họ có thể nhìn thấy nụ cười của Rune như thế này mỗi ngày chỉ bằng cách hòa hợp với nhau,

"Tất nhiên rồi!"

"Tuyệt đối!"

Họ có thể hòa hợp với nhau ngay cả khi khoảng cách giữa họ là hàng ngàn dặm.

Xe điện đến Cung điện Mùa xuân, Rune đi sau hai chị em đã đi trước một chút.

Hai người vẫn nắm tay nhau đi về phía Cung điện.

Dường như không thể chịu đựng được nữa, họ quay lại nhìn, run rẩy.

Họ đang kiểm tra em út của họ.

Với cái nhìn thận trọng của Rune, đảm bảo rằng họ nắm tay nhau cho đến khi bước vào Cung điện, hai chị em cuối cùng đã cam chịu nắm tay nhau bước đi.

Rune theo dõi họ cho đến phút cuối cùng, khi họ buông tay nhau và đi theo con đường riêng ngay khi bước vào Cung điện.

Rune ôm lấy con mèo trắng, lặng lẽ mỉm cười.

"Mẹ nói đúng đấy, mẹ ạ."

-Meow

"Nó cực kỳ dễ dàng."

-Meow

Như để khen ngợi anh, con mèo liếm má Rune vài lần.

Tại sao họ không thể hòa hợp?

Để trả lời câu hỏi của anh, con mèo đã biến trở lại thành mẹ, thân trọng ôm lấy con trai và thì thầm:

'Rune.'

'Vâng, thưa mẹ.'

'Nếu họ lại đánh nhau trước mặt con, hãy khóc đi.'

'...?'

‘Rồi mọi chuyện sẽ được giải quyết.’

Rune không hiểu tại sao khóc lại giải quyết được mọi chuyện.

'Tại sao con phải khóc?'

Không hiểu nổi câu hỏi của mẹ, mẹ anh trả lời:

'Chị em của Rune có thể rất khác nhau, nhưng họ có một điểm chung.'

'Điểm chung...?'

'Cả hai đều rất yêu quý Rune.'

'...'

'Nhìn thấy Rune khóc sẽ làm họ đau lòng nên sẽ không chiến đấu nữa.'

Đó là một câu trả lời đơn giản và Rune không thể hiểu được lời của mẹ mình.

'Và Rune thật đáng yêu.'

'Chuyện đó thì liên quan gì...?'

Đáp lại câu hỏi của Rune, con mèo đã trở thành mẹ của anh xoa đầu anh và nói:

'Đôi khi, chỉ điều đó thôi cũng có thể giải quyết được mọi vấn đề trên thế giới.'

Rune không biết mẹ anh đang nói về điều gì.

Tuy nhiên, đúng như mẹ anh đã nói, mọi chuyện đã được giải quyết khi anh chỉ đơn giản là khóc.

Từ đó trở đi, nếu có vẻ như họ không hợp nhau, anh chỉ có thể khóc.

Dù họ có hiểu nhau hay không, những giọt nước mắt của em út đã giải quyết mọi chuyện và sẽ tiếp tục như vậy.

"Dễ thương là một điều tốt."

Tuy nhiên, Hoàng tử út phát hiện ra rằng mình có thể sử dụng sự dễ thương của mình làm vũ khí.

-Meow?

Con mèo trắng cảm thấy ớn lạnh khi dường như nhìn thấy một bóng đen thấp thoáng trong nụ cười của Hoàng tử.

“Đúng không mẹ?”

-Meow

Có lẽ cô đã dạy con trai mình điều gì đó mà lẽ ra cô không bao giờ nên dạy nó.

Mèo trắng không khỏi run lên vì sợ hãi trong vòng tay của con trai.

Không ai biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì.

Tuy nhiên, Cung điện Mùa xuân vốn từng vang vọng tiếng hai chị em đánh nhau, giật tóc nhau chắc chắn sẽ tạm thời yên bình.

~ • ~ **END ARC 5 - Tân Đế Quốc** ~ • ~

✧ Hoàng Tử Quỷ Đến Học Viện — Hết ✧

<Trans Note>

Bộ tiểu thuyết này làm cho người đọc cảm thấy cảm xúc cứ lên xuống không ngừng khi từ những chương đầu là cuộc sống học đường ở Temple rất thú vị rồi dùng một phát Reinhardt bị lộ diện là Ma Vương rồi đến Thảm Hoạ Công cướp đi bao mạng sống của những người như: Loyar, Ephinhauser, Delphine, Christina... đến cuối cùng là một Happy Ending hầu hết toàn bộ nhân vật.

Cuối cùng thì cũng đã đến được chương cuối cùng này với toàn bộ 703 chương (trừ 71 chương đầu tiên chưa dịch và sẽ dịch trong tương lai) tổng cộng trên dưới 2104667 từ (2 triệu 1 trăm linh 4 nghìn 6 trăm 6 mươi 7 từ), cảm ơn các bạn đã đọc đến đây và hãy vote sao, cmt cảm nghĩ khi đọc hết bộ tiểu thuyết này nhé. (Tại Wattpad <Tienlucc> <https://s.net.vn/B6ug>)

Sau đây là một số bộ khác tôi dịch các bạn có thể xem:

1. Hoàng Tử Quỷ Đến Học Viện

<https://drive.google.com/drive/folders/1-8jQZUsDTatCtAMbzqStKMPI-hvGX13n>

2. Phá Đảo Dị Giới Cùng Nữ Thần Không Tín Đồ

https://drive.google.com/drive/folders/10MwUI_KX8_KK9sVADDakAdHTIyfWJf6M

3. Tiểu Bạo Chúa Không Muốn Gặp Bad End (LTBE)

https://drive.google.com/drive/folders/15Ii4TpXMkMiO8hRWHxTnO5C6_rl-mYv-

4. Tôi Bị Vương Vào Cuộc Triệu Hồi Anh Hùng, Nhưng Dị Giới Vẫn Bình Yên

<https://drive.google.com/drive/folders/19HohbwpW-SxFt4DpWXHinYwAK9CGOmQ3>

5. Kẻ Yếu Nhất Học Viện Lại Là Khắc Tinh Của Quỷ

<https://drive.google.com/drive/folders/1AVk6rjLv77Izj9vVmFP8PKO-RpFKuKqa>

6. Nỗi Đau Của Kẻ Yếu Thế: Câu Chuyện Romcom Phát Triển Chóng Mặt Sau Khi Trái Tim Tan Vỡ ~

https://drive.google.com/drive/folders/1H7Al_gaNgmEt--60KotmeqLtpGeM4woh?usp=drive_link

7. Câu Chuyện Của Kiếm Sĩ Vô Năng Trở Thành Thánh Kiếm

https://drive.google.com/drive/folders/1gdB413I08_jH_I_rRnYEH5MMYrRyWGff

8. Nàng Idol Hàng Đầu Nhà Bên Không Thể Cường Lại Bữa Ăn Đây Cảm Dỗ Kích Thích Của Tôi

https://drive.google.com/drive/folders/1praZJKO4OPd5XVv1j2B8IWEOH0dtUoKv?usp=drive_link

(Mọi người có thể ủng hộ tui nhé.)

**THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:**

BIDV

NGUYEN TIEN LUC
6910814828
BIDV-CN DONG THAP PGD MY THO

mo Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC
SDT: 0901089550

Thanks For Reading